

BOSNA I HERCEGOVINA
REPUBLIKA SRPSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE SRPSKE
Broj: 11 0 U 023151 20 Uvp
Banja Luka, 21.10.2021. godine

Vrhovni sud Republike Srpske u vijeću sudija Strahinje Ćurkovića predsjednika vijeća, Edine Čupeljić i Smiljane Mrše, članova vijeća, uz učešće Nataše Božić zapisničara, u upravnom sporu po tužbi B. Š. iz B. L., S. M. ..., kojeg zastupa punomoćnik D. M., advokat iz B. L. (u daljem tekstu: tužilac), protiv rješenja broj 16-03/5-4-835-864-1275/2013 od 09.07.2018. godine tuženog Ministarstvo ... R. S., u predmetu ponavljanja upravnog postupka, odlučujući o zahtjevu tužioca za vanredno preispitivanje presude Okružnog suda u Banjoj Luci broj 11 0 U 023151 18 U od 25.11.2019. godine, u sjednici održanoj dana 21.10.2021. godine, donio je

P R E S U D U

Zahtjev se odbija.

Zahtjev tužioca za naknadu troškova sastava zahtjeva za vanredno preispitivanje se odbija.

O b r a z l o ž e n j e

Pobijanom presudom odbijena je kao neosnovana tužba protiv uvodno označenog osporenog akta, te je odbijen zahtjev tužioca za naknadu troškova na ime sastava tužbe u iznosu od 750,00 KM. Osporenim aktom odbijen je prijedlog tužioca za ponavljanje postupka okončanog rješenjem tuženog broj 16-03/5-4-56-3187/08 od 01.04.2013. godine kojim je, u postupku revizije, uvjerenje o okolnostima povređivanja tužioca broj 07-1/7-416 od 15.07.2005. godine izdato od VP 1050 B. L., stavljeno van snage i utvrđeno da tužiočevo povređivanje nije vezano za vršenje vojne službe.

Odbijanje tužbe sud je obrazložio navodima da je prijedlog za ponavljanje postupka tužilac podnio iz razloga propisanih u odredbi člana 234. tačka 1) Zakona o opštem upravnom postupku („Službeni glasnik RS“ broj 13/02-66/18, u daljem tekstu: ZOUP), a koji se odnose na saznanje za nove činjenice ili mogućnost da se upotrijebe novi dokazi koji bi sami ili u vezi sa već izvedenim i upotrebljenim dokazima mogli dovesti do drugačijeg rješenja da su bili izneseni ili upotrebljeni u ranijem postupku; da tužilac kao nove činjenice odnosno dokaze predočava ljekarske nalaze, uputnicu i otpusnicu iz bolnice iz 1995. godine te spisak, koji je tužilac sam sačinio, o rasporedu terapija za period iz 1995. i 1996. godine a uz te činjenice ne iznosi niti jedan razlog koji bi ukazivao da mu ovi dokazi nisu bili dostupni, odnosno ne navodi da za iste nije znao u vrijeme postupka koji je vođen pred tuženim organom; da tuženi nije ni tražio od tužioca iznošenje razloga zašto ovi dokazi nisu bili dostupni pa imajući u vidu navedeno pravilno je tuženi odbio prijedlog tužioca za ponavljanje postupka jer tužilac nije učinio vjerovatnim da za činjenice odnosno dokaze

temeljem kojih je i zahtijevao ponavljanje nije znao ili ih nije mogao upotrijebiti. Tuženi je proveo postupak u cilju razjašnjenja sporne činjenice da li se kod tužioca radi o bolesti ili povredi zadobijenoj 09.01.1995. godine te detaljno obrazložio svoje postupanje i izveo pravilan zaključak koji prihvata i sud, da se kod tužioca radi o degenerativnom oboljenju koje je uslijed eventualnog pada moglo dovesti do pogoršanja postojećeg stanja.

Blagovremeno podnesenim zahtjevom za vanredno preispitivanje te presude tužilac osporava njenu zakonitost iz razloga predviđenih u odredbi člana 35. stav 2. Zakona o upravnim sporovima („Službeni glasnik RS“ broj 109/05 i 63/11, u daljem tekstu: ZUS). Navodi da je njegov prijedlog za ponavljanje postupka odbijen prvenstveno iz razloga što uz prijedlog nije dostavio nove materijalne dokaze koji bi mogli dovesti do drugačijeg rješenja. Smatra da se ovi razlozi ne mogu prihvatiti jer da prilikom odlučivanja o prijedlogu za ponavljanje postupka organ nije nadležan da vrši konačnu procjenu da li neki dokaz ili činjenica mijenja doneseno rješenje, nego samo da utvrdi da li postoji mogućnost da takav dokaz utiče na drugačije rješenje upravne stvari te da usvoji prijedlog za ponavljanje, a nakon toga da provede postupak i donese novu meritornu odluku. U prilog tome je i činjenica da je prijedlog podnesen 27.11.2015. godine, a o istom odlučeno nakon tri godine od dana podnošenja, u kom periodu je organ provodio postupak, za što nije bilo potrebe da je organ prethodno utvrdio da postoji mogućnost da odluči o prijedlogu za ponavljanje. Osporava i činjenično utvrđenje provedeno u tom postupku jer je kao jedan od razloga za ponavljanje postupka naveo da je nalaz vještačenja neistinit i da je sve medicinske nalaze dana 11.02.2014. godine predočio dr K., vještaku sudske medicine koje je imenovani prihvatio, složio se sa dijagnozom i predložio mu da zatraži ponavljanje postupka. I tuženi je od JU Zavod ... R. S. zatražio dopunu vještačenja u cilju izjašnjenja da li ostaje pri svom ranijem nalazu koji je i dostavio dopunu vještačenja, u kojem se pretežno komentariše dijagnoza „gonartroza“ koja nije sporna ali se očigledno namjerno i ciljano zanemaruje komentar na povredu koljena sa dijagnozom lezija meniskusa i distorzija ligamenata koju je potvrdilo više ljekara specijalista ortopeda u svojim nalazima, a to proizlazi iz nalaza Centr ... Z. d.o.o. od 06.11.2017. godine. U priloženoj dokumentaciji, posebno nalazu navedenog centra za vještačenje je dovoljno dokaza da je postojala povreda i da je uticala na pogoršanje zdravstvenog stanja. Posebno ističe činjenicu da je o prijedlogu za ponavljanje postupka trebalo da se odluči u roku od 30 dana što nije učinjeno i što je gruba povreda zakona, koja je sama za sebe dovoljna da se osporeni akt poništi, što je nižestepeni sud propustio da učini. Predlaže da se zahtjev uvaži, pobijana presuda preinači tako da se tužba uvaži i osporeni akt poništi i eventualno da se donese presuda koja će zamijeniti osporeni akt tuženog. Zatražio je i troškove sastava zahtjeva u ukupnom iznosu od 1.125,00 KM prema iskazanom troškovniku.

Tuženi u odgovoru na zahtjev osporava njegove navode i ukazuje da je prije donošenja rješenja tužiocu pružena mogućnost da se izjasni o svim činjenicama i okolnostima koje su vezane za donošenje rješenja, da su u postupku provedeni svi nalazi koji su se nalazili u spisu i koji su pribavljeni u toku postupka, a zbog navoda tužioca da je nalaz vještačenja neistinit i da je dr K. te nalaze ponovo pregledao i predložio da se postupak ponovi, upućen je zahtjev JU Z. ... RS za dopunu vještačenja i izjašnjenja da li ostaju kod ranijeg nalaza ili imaju osnova za promjenu nalaza vještačenja, koji je i dostavio dopunu nalaza i potvrdio svoj raniji nalaz i mišljenje da se kod tužioca radi o oboljenju, a ne o posljedicama povrede. Tužilac je dostavio i nalaz Centar ... Z. koji se razlikuje od nalaza Zavod ... pa je u cilju razjašnjenja upućen zahtjev specijalisti sudske medicine D. D. iz T. za dostavljanje nalaza vještačenja, koji je takođe specijalista sudske medicine i stalni sudski vještak koji je izvršio vještačenje i dao mišljenje da se kod tužioca radi o isključivo degenerativnom oboljenju koje

je imao prije stupanja u V. RS. U prilog tome je izjava svjedoka Lj. D.. Takođe je upućen i zahtjev Univerzitetsko k. c. B. L. za dostavljanje nalaza i mišljenja, koji je u mišljenju od 12.04.2018. godine naveo da je povreda od 09.01.1995. godine konstatovana na osnovu izjave povređenog, da nema fizičkih ili vidljivih posljedica povređivanja te da se ne može tvrditi da se povreda i dogodila, da nema medicinske dokumentacije o tom događaju, a da je tužilac liječen od posljedica okoštavanja koljena, a ne od povređivanja. Shodno navedenom tuženi osporava navode i dokaze koje je dostavio tužilac, zaključujući da nisu takve prirode da bi mogli dovesti do drugačijeg rješenja, te predlaže da se zahtjev odbije.

Razmotrivši zahtjev, odgovor na zahtjev i pobijanu presudu po odredbama člana 39. ZUS, kao i cjelokupne spise ovog upravnog spora, a i predmetne upravne stvari, ovaj sud je odlučio kao u izreci ove presude iz slijedećih razloga:

Predmetni postupak pokrenut je po prijedlogu tužioca od 30.11.2015. godine za ponavljanje (obnovu) postupka okončanog rješenjem tuženog broj 16-03/5-4-56-3187/08 od 01.04.2013. godine. To rješenje doneseno je u predmetu revizije uvjerenja o okolnostima povređivanja tužioca, a u skladu sa članom 127. Zakona o pravima boraca, vojnih invalida i porodica poginulih boraca odbrambeno otadžbinskog rata Republike Srpske („Službeni glasnik RS“ broj 134/11, 9/12 i 40/12, u daljem tekstu: Zakon o pravima boraca) a istim se u tački 1. dispozitiva stavlja van snage uvjerenje o povređivanju tužioca int. broj 07-1/7-416/2 od 15.07.2005. godine izdato od strane VP 1050 B. L. i konstatuje se da povređivanje imenovanog nije vezano za vršenje vojne službe; u stavu 2. dispozitiva utvrđuje se angažovanje u ratu imenovanog u periodu od 31.12.1994. do 13.02.1995. godine i od 01.07.1995. do 10.11.1995. godine u VP 7097 M. G. i u periodu od 11.11.1995. do 12.01.1996. godine u VP 7484 B. L.; u stavu 3. dispozitiva određeno je da će se na osnovu ovog rješenja Odjeljenje ... iz tačke 1. dispozitiva u službenoj evidenciji stradalih lica i u tački 4. dispozitiva određeno je da revidirano uvjerenje, odnosno rješenje predstavlja dokazni osnov za rješavanje u upravnim stvarima kako u redovnim, tako i u vanrednim sredstvima.

Odredbom člana 127. Zakona o pravima boraca na osnovu kojeg je doneseno navedeno rješenje u tački 7. propisano je da stranka može osporavati revidirano uvjerenje odnosno rješenje kojim je izvršena revizija uvjerenja samo u postupku u kome se to uvjerenje odnosno rješenje upotrijebi kao dokazno sredstvo.

S obzirom da je tužilac tražio ponavljanje postupka revizije uvjerenja o okolnostima povređivanja, te kako iz navedene odredbe proizlazi da ovo uvjerenje odnosno rješenje doneseno u predmetu revizije uvjerenja o okolnostima povređivanja predstavlja dokaz za rješavanje u upravnim stvarima i može se osporavati samo u postupku u kojem se ono upotrijebi kao dokazno sredstvo, to proizlazi da se ne može tražiti ponavljanje postupka revizije uvjerenja o okolnostima povređivanja, odnosno navedenog rješenja. Tužilac u suštini osporava činjenično utvrđenje u tom postupku, a kako je navedeno u tački 7. člana 127. Zakona o pravima boraca ono se može osporavati samo u postupku u kojem se to uvjerenje upotrijebi kao dokazno sredstvo, što nije slučaj u ovoj upravnoj stvari.

To proizlazi i iz odredbe člana 234. ZOUP, kojom je propisano da će se ponoviti (uz propisane uslove) postupak koji je okončan rješenjem protiv koga nema redovnog pravnog sredstva, a kako je već rečeno navedenim rješenjem nije okončan postupak, već to rješenje (revidirano uvjerenje) predstavlja dokaz za rješavanje u upravnim stvarima. Dakle, nije bilo mjesta ponavljanju postupka, pa je prijedlog tužioca trebalo odbaciti što je propust, koji s

obzirom na istovjetne posljedice odbijanja i odbacivanja ne predstavlja razlog za poništenje osporenog akta.

Stoji navod tužioca da je o navedenom prijedlogu trebalo riješiti u propisanom roku, ali to ne predstavlja razlog za poništenje osporenog akta, a tužilac je imao mogućnost da urgira postupanje i da iskoristi pravo na podnošenje žalbe ili tužbe zbog ćutanja uprave, što nije učinio. Ostali prigovori tužioca istaknuti u zahtjevu su bez uticaja na zakonitost pobijane presude pa ovaj sud ne nalazi potrebnim da ih posebno obrazlaže.

Kod takvog stanja stvari, a iz naprijed navedenih razloga po ocjeni ovog suda u pobijanoj presudi nije ostvaren nijedan razlog njene nezakonitosti predviđen u odredbama člana 35. stav 2. ZUS pa se zahtjev tužioca odbija a na osnovu člana 40. stav 1. istog zakona.

Obzirom da je zahtjev za vanredno preispitivanje odbijen, tužilac nema pravo na naknadu troškova postupka, pa se zahtjev odbija kao neosnovan, na osnovu odredbe člana 49. i 49.a) ZUS, u vezi sa odredbom člana 397. stav 1. Zakona o parničnom postupku („Službeni glasnik RS“ broj 58/03-61/13), koji se u upravnom sporu primjenjuje na osnovu odredbe člana 48. ZUS.

Zapisničar
Nataša Božić

Predsjednik vijeća
Strahinja Ćurković

Tačnost otpravka ovjerava
Rukovodilac sudske pisarnice
Biljana Aćić